

Câu Chuyện Con Nai

Có một chàng nai kia sống yên vui trong một cánh rừng cây cối um tùm luôn luôn xanh tươi, ngày ngày ăn lá cây non trên cành, ăn xong nhờn nhờn nhìn trời nhìn đất, mơ mộng hão huyền. Cuộc đời của nó nếu cứ như vậy thì thật bình yên, nếu không thật sung sướng thì cũng không có gì là khổ. Nhưng với thời gian trôi qua, nó thấy cuộc sống phẳng lặng của nó thật là nhàm chán, nó cứ tự hỏi không biết bên ngoài khu núi rừng này, nơi thung lũng cỏ xanh phơi phới, con sông nước chảy lững lờ, có gì hấp dẫn hay không. Thế rồi càng nghĩ càng thêm muốn biết cảnh đó ra sao, muốn xem nơi đó có gì vui, có gì ngon, có gì lạ hay không. Nhưng lòng nó không yên vì nỗi sợ hãi ám ảnh nó. Nó nghe nói dưới thung lũng có một đàn chó săn hung dữ đã từng tấn công ngay cả những con lợn lòi to lớn khoẻ mạnh nhất. Đàn chó này do một người thợ săn làm chủ. Chúng ngày ngày cùng với chủ đi lùng bắt những con thú rừng để săn bắt.

Rồi một hôm, sau bao ngày thêm muốn ra đi tìm cảnh vui sướng cho quên đi sự nhàm chán, buồn tẻ của cuộc đời mình, nó đánh bạo rời cánh rừng thân yêu ra đi xuống vùng thung lũng bát ngát. Nó nhảy tung tăng, vui sướng khi thấy mình được tự do muốn chạy đâu thì chạy. Cỏ mọc dưới chân thật lạ miệng nên nó ăn cho no nê. Nước sông mát lạnh nên nó uống thỏa thích, sau đó nó còn nhảy xuống vùng vẫy tắm, nó đùa rờn với giòng nước chảy xuôi dòng. Nó cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết. Lần đầu nó xuống vùng thung lũng nó không dám lảng vảng đến gần túp lều của người thợ săn. Nó thừa hiểu rằng nơi đó rất nguy hiểm cho tính mạng của nó nên mặc dù xung quanh nơi đó có nhiều cây hoa cỏ lạ, nó cũng không dám bén mảng tới. Chiều đến khi mặt trời bắt đầu xa xuống phía chân trời, chàng nai ta vội vàng tìm đường trở về cánh rừng trên núi cao.

Và như thế cứ vài ngày chàng nai lại xuống núi, đi tới những vùng bao la chứa chan hạnh phúc. Càng ngày chàng càng đi xa hơn, do sự thúc dục của tính thích phiêu lưu, thích đi tìm những cái mới lạ mà chàng chưa được biết đến. Cho đến một hôm, khi về đến chân núi thì nó nghe từ thật xa xa vắng vắng tiếng chó sủa. Hết hồn, hết vía, nó ba chân bốn cẳng vọt giò lên cỏ mà chạy cho nhanh. Tiếng chó sủa nghe càng ngày càng gần hơn, nó lo sợ cho tính mạng của nó, cứ thế cắm cổ mà chạy chẳng dám ngoái cổ nhìn về phía sau. Nó chạy thực mạng băng qua cánh rừng, đầu chạm vào những cành cây thâm thấp, suýt mấy lần móc sừng vào những cành là chẳng chịt. Khi gặp những hố sâu, nó nhảy băng qua luôn và nhờ vậy mà thoát được đàn chó đang đuổi theo phía sau.

Khi về đến nhà, tim nó đập thình thịch như muốn vỡ tung ra trong lồng ngực. Nó run rẩy nghĩ đến trường hợp nó phải đương đầu với đàn chó săn, nó hú vía thấy mình đã may mắn thoát chết và tự nguyện sẽ thôi không còn xuống cái vùng thung lũng nguy hiểm đó nữa. Bản chất của nó hiền lành, dễ thương, nó đâu có bao giờ gây sự với ai, có bao giờ muốn đưa mình vào cái thế phải xù xì, phải phản ứng hay phải tấn công đâu. Mặc dù trời ban cho nó cặp sừng nhọn trên đầu để tự vệ nhưng nó chưa hề dùng đến cặp sừng của nó bao giờ. Nhưng nó nghĩ:

“Khi mà nguy đến tính mạng thì chắc mình cũng phải dùng đến cái phương tiện phòng thân của mình! Chẳng ai lại chịu chết một cách dễ dàng!”

Cơn sợ hãi kinh khủng đã kèm chân được nó mấy tuần lễ, nó vì sợ chết mà đành phải thôi không nghĩ đến cái vùng bao la bát ngát, có thoảng những cơn gió mát, có những bãi cỏ xanh mướt, những bông hoa đủ màu sắc thật gọi cảm. Nghĩ đến những sự vui thú khi được đi xuống chơi nơi thần tiên ấy, nó thêm rõ rã, nó nhớ nơi đó như nhớ người mình thầm yêu. Và ngày qua ngày, nó càng ngày càng thêm muốn ra đi trở lại. Nay cơn sợ đã trôi đi, nó đã quên mất tất cả những cảm giác sợ hãi của cái buổi kinh hoàng hôm trước. Và lại của càng cảm thì lại càng thêm muốn có, cuộc phiêu lưu mà không chút hiểm nguy thì nào đáng quuyến rữ?

Thế rồi một hôm nó lại đi xuống cái vùng thần tiên, cái vùng cấm địa đầy quuyến rữ vì nhiều cái thật tầm thường đối với nó lại rất quý, rất hấp dẫn. Chẳng hạn như được tự do chạy nhảy trên một vùng hoang vắng bao la bát ngát cũng đủ mang lại hạnh phúc cho nó. Là con của thiên nhiên, nó sống

với thiên nhiên, với cọng cỏ, với giòng nước, với ánh sáng mặt trời. Chỉ có sự gò bó, sự kim kẹp mới làm cho nó đau khổ. Đối với nó không có gì khổ nạn hơn là không được làm những gì nó muốn, không có gì làm cho nó đau khổ hơn là không được những gì nó mơ ước, không được có những gì nó thèm có. Chính vì thế mà cái chết đã không ngăn được nó đi xuống cái nơi đáng sợ đó, cái nơi đầy hiểm nguy có thể mang tới cái chết cho nó.

Quả nhiên cái nơi đó thật nguy hiểm! Có thể cái số nó là phải như thế! Mà làm sao nó biết trước được để mà tránh? Ngày hôm đó, ngay khi nó vừa xuống đến chân núi, ngay khi nó vừa ra khỏi những con đường mòn đầy sỏi đá, ngay khi nó bắt đầu cảm thấy lòng nó phờ phới, thì có tiếng chó sủa đầu đó, ngày gần nơi nó đang đứng. Nó vội quay đầu, tính trở lại vùng núi an bình, thì tai nó lại nghe thấy tiếng chó sủa ngay phía trước. Phía sau có tiếng chó sủa, phía trước cũng có tiếng chó sủa, như thế còn lối nào cho nó thoát thân?

Nó bắt đầu cuống lên, tim nó bắt đầu đập dồn dập, hơi thở nó bắt đầu dồn dập, mắt nó bắt đầu hoa lên, đầu óc nó bắt đầu lu mờ. Nó chẳng còn biết phải làm gì vào cái lúc cuống cuồng đó. Còn thời giờ đâu mà suy nghĩ mà còn mong sáng suốt? Còn bình tâm sao cho được mà còn dùng mắt mà nhìn đường đi? Dù có ra thế nào thì nó cũng phải liều mạng xông tới đàn chó cả năm bầy con đang bao vây quanh nó. Nó vẫn còn thấy những đôi mắt đỏ ngầu của kẻ thù, những hàm răng trắng xóa nhe ra đe dọa nó, sẵn sàng cắn phập vào da thịt nó. Những con vật khổ nạn kia sao chúng say máu quá chừng! Chúng là hiện thân của thần chết, chúng là dấu hiệu của đau thương, của sự khổ nạn cho cuộc đời, Trời đâu có xinh ra nó để đối đầu với những quái vật hung bạo như vậy? Nó là con nai, tiêu biểu cho sự hiền lành, sự ngây thơ, sự ngu dại. Với đôi mắt vẫn còn ngơ ngác nó nhìn đàn thú dữ một giây lát rồi quyết định sống chết với lũ quỷ.

Thế là nó cúi đầu phóng tới, dương cặp sừng nhọn về phía trước, sẵn sàng húc vào bụng vào mạng sườn kẻ thù. Những con chó sủa như điên như dại. Chúng nhảy chồm tới rồi lại rút lui, phóng tới cố đớp một miếng vào đùi, vào mông, vào cổ, vào bụng nó nhưng thấy nó cũng hung dữ không kém nên chẳng làm được chuyện gì. Nó quay đầu sang phải, quay đầu sang trái, nhảy chồm lên, quay tròn đủ một vòng để chống lại cuộc tấn công của đàn chó. Trong một khoảnh khắc, vừa đúng lúc một con chó ngoạm được vào chân sau của nó thì nó vùng vẩy vùng chân ra thật mạnh làm cho con chó bị văng ra xa. Tiện thể nó đạp cho một chó khác một cái đau điếng làm cho con vật kêu ăng ẳng. Nó cúi đầu phóng tới húc hai con khác làm rách toang bụng chúng và ngay khi đàn chó còn ngỡ vì bị tấn công bất ngờ, nó cắm cổ chạy lên trên núi. Chân nó đau điếng vì những miếng ngoạm của kẻ thù, máu trào ra từ những vết thương, một chiếc sừng của nó đã bị gãy làm cho nó nhưc đầu như búa bổ, nhưng nó vẫn cứ cắm đầu cắm cổ mà chạy. Nó đâu có thấy rõ đường đi đâu, tai nó vẫn nghe tiếng sủa vang của đàn chó đang cố đuổi theo phía đằng sau.

Trong cơn hoảng, chàng nai đâu còn biết rõ đường nào mà đi để thoát thân? Chạy được một quãng dài, nó bỗng đối diện với một vực thẳm sâu có tới vài trăm thước, lởm chởm những tảng đá nhọn hoắc. Nó dừng lại, chưa biết phải tính toán ra sao, thì đàn chó đã tới gần, tụm lại thành một đám ngay trước nó vài thước. Cách đó khoảng năm chục thước là bóng tên thợ săn tay cầm chiếc nỏ sẵn sàng đưa lên bắn. Đàn chó vẫn lờn lộn sủa vang, chúng nhảy múa trước mắt làm cho nó hoa cả mắt. Trong thế bị dồn vào đường cùng, không còn lối thoát, nó thấy cái chết đến gần kề. Nước mắt nó trào ra, chảy xuống hai bên má thành giòng. Mũi nó trề xuống như thể nó sắp sửa khóc. Vận mệnh đã an bài, đã đến lúc nó phải chịu chết, nó nghĩ như vậy. Nhưng nó không muốn chết vì loài chó hay loài người. Nó muốn được chết cùng với thiên nhiên mà nó mến yêu. Nó muốn tự nó tìm đến với cái chết, một cái chết mà nó có thể chấp nhận được. Đó là cái chết của kẻ anh hùng, một cái chết vinh quang, một cái chết đáng được tôn thờ. Giống như người Nhật tự mổ bụng mà chết. Nghĩ như thế, nó nhìn lại cánh rừng nơi nó sinh ra và lớn lên một lần chót, nó chớp đôi mắt như để chào vĩnh biệt quê hương yêu dấu, rồi uốn người, dương cao cổ, nó phóng mình về phía trước, lao xuống vực thẳm. Nó vẫn còn nghe tiếng chó sủa vang, tiếng ghê rợn đó từ từ nhỏ dần theo cái đà chơi vơi trong không gian của thân mình nó. Đầu nó lúc đó trống rỗng. Nó chỉ cảm thấy một sự thanh thản trong tâm hồn, một sự ngây ngất nhẹ nhẹ, một sự lâng lâng say như thể nó đã bị cơn

chết đầu độc nhẹ nhàng. Thời gian như chậm lại. Đã bao nhiêu phút nó chơi vui, bay bổng như thế? Thế rồi nó nghe thấy một tiếng động thật vang dội, tiếng những tảng đá lăn. Nó thét lên vì đau đớn. Nó nằm im đó quần quại, cả người nó nhúc nhối, óc như long ra khỏi đầu, tim như đã lòi ra ngoài, nó thoi thóp thờ. Đôi mắt nó vào lúc này chỉ lơ đãng, nó chỉ còn thấy những đám mây trắng trôi đi nhanh chóng như thể có những cơn gió mạnh thổi cho chúng bay đi xa thật xa. Không phải là những đám mây trên trời. Đó chỉ là những đám mây do cảm giác đau đớn tạo nên, những đám mây báo hiệu cho sự chấm dứt của cuộc đời nó. Chẳng bao lâu sau đó thì nó chỉ còn là một cái xác chết nằm chơi vơi trên một tảng đá lớn dưới một đáy vực. Thân xác nó sẽ làm mồi cho đám kên kên hay cho vài con thú đi tìm mồi....

.....

Đời con người cũng như thế thôi, cũng như đời chàng nai kia vậy. Bản chất con người là lương thiện, là ngay thật, là hiền lành, là đơn giản. Chẳng thế mà Phật giáo cho rằng trong mỗi con người có một ông bụt. Chính cuộc đời đã làm cho con người hiền lành chất phác trở thành gian ác điêu ngoa. Và sống trong cái xã hội đầy giả dối lừa gạt, đầy chen đua tranh giành, con người đã học thói ganh tị, mang lòng tham lam, có những tham vọng to lớn, có những mưu mô thâm độc.

Nhìn lại cuộc đời đã qua, ai chẳng thấy lại những lúc mình cũng đã bị dòn vào ngõ bí, mình cũng đã vùng vẫy để có thể thoát khỏi ngục tù. Từ con người vốn dĩ hiền lành mình cũng đã có lần trở nên vũ phu, mình cũng đã trở nên thô tục hạ cấp, mình cũng đã phải dùng đến bạo lực, đến mưu mô, hay đến sự gian dối. Chẳng qua vì thời thế mà mình phải thế....